



B  **ŽÍ**
M **LÝNY**

 Česká televize



BOŽÍ MLÝNY

na každého jednou dojde

Seriál v režii Jana Hřebejka kombinuje thriller s tradicí české kriminální komedie. Váhy v rukou Spravedlnosti jsou někdy natolik zatíženy korupcí, že viník odejde od soudu bez trestu. Děj scenáristů Janka Kroupy a Jana Drbohlava přivádí na scénu partu mstitelů, kteří postrčí kola pomyslných božích mlýnů dopředu. Vždyť jak se zpívá ve známém spirituálu: „Chtěl bych aspoň na chvíli být mlynářem!“ Pokud nejde usvědčit vrahy, podvodníky a násilníky z činu, který spáchali, co jim nastražit past? Nachytat je na jiné jejich slabosti: na jejich pocit nadřazenosti, beztrestnosti, nepostižitelnosti, na jejich chamtivost a ochotu zkoušet stejné špinavé triky zas a znovu. Kriminální zápletky jsou kořeny humorem a nadsázkou.

„Boží mlýny jsou pohádková kriminálka, kde padouchy známe od prvního okamžiku, ale netušíme, jak se jim hrdinové, mstitelé bezpráví, dokážou dostat na kobytku.“

kreativní producentka

**Jiřina
BUDÍKOVÁ**

„Detektivka, která má nadhled sama nad sebou i nad zlem, které dokáže nejen potrestat, ale dokáže se mu i vysmát.“

autor námětu a scenárista

**Janek
KROUPA**





první díl
PROVAZ

Na některé zločince je spravedlnost krátká – stačí mít dostatek peněz a podplatit šéfa policie závislého na výherních automatech. Úkol, který stojí před kapitánem Faitem, přesahuje rámec schválených policejních postupů. Fait i jeho kolega Dobeš vědí, kdo je vrah, a tuší, jaká je struktura celého mafiánského gangu, který vede majitel kasina Válek. Jenže úplatný Faitův nadřízený neustále maří vyšetřování. Fait se rozhodne jednat na vlastní pěst, zapojí do pátrání svého nejtalentovanějšího studenta Alexe a začne svoji soukromou válku s policejní byrokracií i sebevědomou televizní reportérkou Markétou. Když i Markéta pochopí, že pravda je na Faitově straně, vznikne neformální skupina Božích mlýnů: mstitelů, kteří trestají zločince navzdory systému.



druhý díl
SPÍCÍ LODĚ

Bohatý, arogantní a netrpělivý podnikatel Lánský záměrně smetl ze silnice auto, které jej zpomalovalo. Od soudu ovšem odchází očištěný, neboť podplatil soudního znalce. Nepotrestaný zločin za sebou nechává mrtvého otce rodiny a jeho nadsmrti postiženou dceru. Kpt. Fait, který odešel od zkorumpované policie, si bere na pomoc Alexe, televizní reportérku Markétu i svého policejního spojence Dobeše a nastraží na padoucha past. Jako návnada poslouží Lánského snobská záliba v nakupování vzácných obrazů. Cílem celé Faitovy operace není pouze dostat viníka za mříže, ale vyřešit finanční problémy obětí a posvítit si i na úplatného soudního znalce. Rozjždí se tak operace plná komediálních převleků, inscenovaných situací, podrazů a vtipných gagů. Lánský nesmí do poslední chvíle tušit, že se dostal do středu rozsáhlé provokace. Souběžně se prohlubuje linka Alexova otce Maxe, který čelí své minulosti privatizačního tuneláře.



◀ **Matěj Ruppert**
matyáš
VÁLEK

Majitel herny, který je hrdý na svůj selský původ. V kasinu točí nelegální peníze a drží pod kontrolou svůj vyděračský byznys. Vyprané zisky investuje do venkovského ranče: s trochou nadsázky si na svých krávách a telatech zakládá víc než na kariéře obchodníka s hazardem. Malý český mafián se ovšem nezastaví před ničím, ani vraždou, a obklopuje ho několik nebezpečných osobních strážců.

Pavel Řezníček ▶
Luboš
LÁNSKÝ

Podnikatel, který není schopný zvládat svoji věčnou nervozitu a spěch. Zdržení je pro něj stejně nemyslitelné jako obchodní neúspěch. Jakkoliv jeho hlavní jádro podnikání nestojí mimo zákon, způsobí svým chováním tragédii, za kterou nehodlá převzít odpovědnost. Stačí mít jen ty správné konexe a uplatit soudního znalce. Boží mlýny tak musí vyzrát na člověka, jehož největším zločinem je absolutní nedostatek svědomí.





třetí díl
SPLACENÝ DLUH

Podnikatel Skácel je jedním z přátel Maxe, se kterým přišel k velkému majetku v době privatizace, a to ne zcela legální cestou. Teď je však sám obětí zločinu. Podvodník Lukeš padělal směnku na desítky milionů a s pomocí podplaceného grafologa vyhrál soud. Skácel, sužovaný řadou dalších problémů, situaci neunesl. Maxův syn Alex požádá o pomoc kpt. Faita a Markétu. Zjišťují, že trik s padělanou směnkou neprošel Lukešovi beztravně poprvé, na své straně má totiž zkorumpovaného šéfa policie Votočka. Past tentokrát bude vyžadovat Alexovy herecké vlohy: převtlil se do role albánského mafiána a nabídne Lukešovi své služby. Opět nebude nouze o komické situace, v nichž Markéta sehraje roli Alexovy tlumočnice a osobní asistentky. Podaří se Božím mlýnům dopadnout nejen Lukeše, ale konečně usvědčit i úplatného Votočka?



čtvrtý díl
SEKTA

Jak se dostat na kobyllku hamižnému léčiteli, který si kolem svých rituálů založil rovnou církev? Případ je osobní pro Markétu, jejíž blízká přítelkyně zemřela právě v důsledku pochybné léčby tohoto samozvaného guru. Zákon je ovšem na podobné obchodníky se smrtí krátký. Navíc sama Markéta, která se k sektě naoko přidá, začne propadat kouzlu charismatického vůdce. Kpt. Fait i Alex ovšem mají svoji vlastní teorii o tom, co se v modlitebně děje. Mají podezření, že guru obskurní církve nejen inkasuje od souvěrců peníze, které neprocházejí zdaněním, ale možná jim na onen svět aktivně pomáhá. Kpt. Fait se proto rozhodne podstoupit léčbu fiktivního onemocnění. Neprozradí jej Markéta, která stále více upadá do spárů mystiky a která se rozhádala i s Alexem?



◀ Jan Kolařík

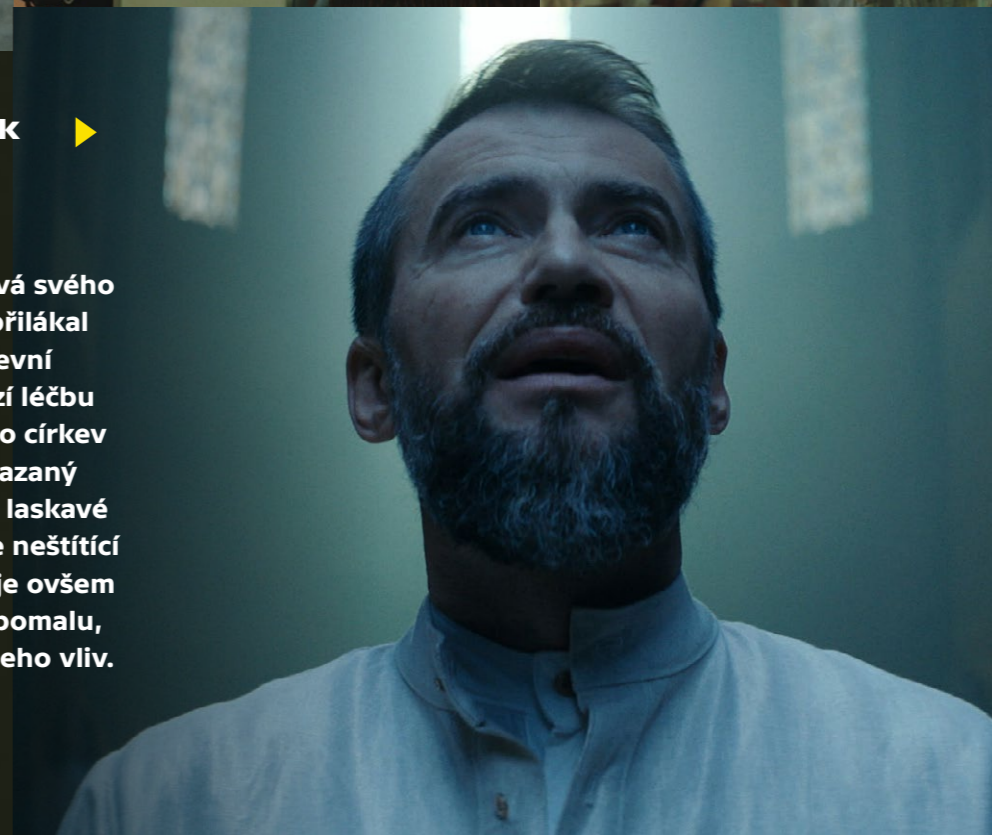
František
LUKEŠ

Bohatý podvodník, který si vydělává stále stejným trikem s padělanými směnkami. Na jeho výplatní listině figurují i lidé od policie, takže si je jistý svou naprostou beztravností. Vyžívá se v okázalém zdůrazňování svého bohatství, v pořádání snobských setkání pod zástěrkou charity. Na špinavou práci rád využívá jiné a je mu úplně jedno, že jeho vzestup lemují zdevastované životy.



Bořek Slezáček
eduard ezechiel
FÍŠER

Obchodník s utrpením. Využívá svého mystického charismatu, aby přilákal ovečky do své pochybné církevní sekty. Za horentní sumy nabízí léčbu rakoviny a jiných nemocí. Jeho církev je ve skutečnosti dobře promazaný stroj na peníze a pod maskou laskavé zbožnosti se skrývá ničeho se neštítící zločinec. Jeho osobní kouzlo je ovšem natolik silné, že se i Markéta pomalu, ale jistě začíná dostávat pod jeho vliv.





pátý díl **ASIJSKÁ RŮŽE**

Maxe Brauna dohnala jeho minulost, hrozí mu soudní proces a vězení. Se svým společníkem Petránkem se chytají posledního stébla naděje: uplatit státního zástupce, který zařídí, aby se Česká republika nepřipojila ke švýcarské žalobě. Jenže jako prostředníka si vybrali jistého Vitouše, kterého už má v hledáčku skupina mstitelů z Božích mlýnů. Alex Braun i kpt. Fait jsou si totiž jisti tím, že Vitouš je vrah, který likviduje nepohodlné svědky. Alex Braun se ocitá na tenkém ledě: jak vlákat do pastí Vitouše, aniž by přímo ohrozil svého otce Maxe, který je navíc unavený z vleklého případu a cítí vinu? Před Faitem, Alexem i Markétou stojí téměř neřešitelný úkol: potřebují nalákat do pastí nejen Vitouše, ale i jeho vlivné přátele ze státního zastupitelství. Jedinou slabostí Vitouše jsou přítom holky, zvláště pokud se jedná o mladé Asiatky. Fait se pokusí sehnat prostitutky z vietnamského nevěstince a s nastrčenými dívkami rozjet rozsáhlou provokační akci.



šestý díl **ASIJSKÁ RŮŽE – ZLONENÁ KVĚTINA**

Vitouš sedí ve vězení, aby nemohl ovlivnit svědky. Hrozí mu však pouze nevysoký trest, z něhož jej celkem snadno může vysekát podplacený státní zástupce Rampa. Ani jeden z padouchů však netuší, že celý případ mladičké asijské prostitutky je jen návnadou. Vitouš se rozhodne, jako ostatně už mnohokrát, vyřešit svoje postavení tím, že nepohodlnou svědkyni odstraní. Aniž tuší, že je odposloucháván, vydá příkaz zabijáku Hadravovi k likvidaci dívky. Alex mezitím musí vyřešit své etické dilema. Lži, do kterých se zaplétá, když se pokouší z případu vynechat svého otce Maxe, ohrožují jeho přátelství s Faitem. Alexova hra na obě strany se stává největším rizikem plánované operace. Najde nakonec Alex vnitřní sílu případ dokončit a tím poslat do vězení i svého vlastního tátu?



Milan Mikulčík ► **petr VITOUŠ**

Vitouš je asi nejnebezpečnější zločinec, kterého se snaží Boží mlýny dostat do pastí. Pro jeho práci se hodí slovo gangster. Kápo organizovaného zločinu má pod palcem i vysoko postaveného státního zástupce, díky kterému se cítí nezastavitelný. O Vitouše se ovšem nezajímají jen Boží mlýny, ale i Alexův otec Max Braun, neboť Vitoušovy kontakty by jej mohly uchránit od vězení. Alex se tak dostává do svého vlastního soukolí: mezi pouto k vlastnímu otci a smysl pro spravedlnost.





◀ **Martin Myšíčka**
kpt. Karel
FAIT

Fait je zkušeným kriminalistou, který zároveň přednáší o vyšetřovacích metodách na vysoké škole. Bytostně však nesnáší některé byrokratické postupy, jeho metody jsou neortodoxní a za hranou policejních procedur. Ve chvíli, kdy není schopen dostat svým povinnostem policisty, kdy se už nemůže dál smířit s korupcí, do níž je zapleten jeho přímý nadřízený Votoček, dává raději výpověď. Mimo oficiální struktury zakládá malou buňku mstítelů, kteří bojují se zločinem po svém: mnohdy za hranou zákona, ale vždy s vědomím, kde se skrývá zlo, které chtějí nachytat v nedbalkách.



◀ **Vincent Navrátil**
alex
BRAUN

Alex patří k nejlepším Faitovým studentům, má vynikající pozorovací a deduktivní talent. Policejní práce je pro něj ovšem tak trochu kovbojka: jako zhýčkané milionářské dítě miluje adrenalinové situace, provokace, hru na kočku a myš. Dobře však ví, že v životě není nikdy nic úplně černobílé: vždyť jeho vlastní otec Max Braun stojí před soudem kvůli privatizačním machinacím z devadesátých let. Zápasí tak neustále s vnitřním konfliktem: je možné hrát férově, a přitom se nepostavit proti vlastnímu otci?



Robert Nebřenský ▶
kpt. Martin
DOBEŠ

Poctivý policejní buldok, který si je dobře vědom limitů své detektivní práce. Nemá odvahu postavit se mimo systém jako Fait, brzy však pochopí, že odchod Faita od policie nemusí znamenat konec jejich dlouholetého přátelství. Mít partáka nesvázaného předpisy se nakonec ukazuje jako velmi výhodné: Dobeš dodává Božím mlýnům informace, Faitovi „mstítelé“ se revanšují postupy, které by pod dohledem soudu neobstály, ale které vedou k potrestání zločinců.



◀ **Jiří Lábus**
max
BRAUN

Bohatý podnikatel, otec Alexe Brauna, přišel k velkému majetku při privatizaci. Po letech se však ukazuje, že machinace, které v devadesátých letech se svými dvěma přáteli prováděl, překračovaly zákon, a Max Braun čelí soudům nejen v České republice, ale i ve Švýcarsku. Max si stále intenzivněji uvědomuje, že cena, kterou by za vyhrané soudy musel zaplatit, je z morálního hlediska příliš vysoká, a začíná se smiřovat s faktem, že nejspíš skončí za mřížemi. Jeho souboj s vlastním svědomím a přijetím viny je linií, která se klikatí na pozadí všech případů Božích mlýnů.



◀ **Eliska Krenkova**
markéta
STRÁNSKÁ

Zapálená, naivní a zároveň ironická hvězdička reportérského nebe. Pracuje na investigativních reportážích a zpočátku je přesvědčená, že hlavním padouchem vyšetřovacího sboru je právě Fait. Když však pochopí, kdo doopravdy maří policejní práci, přidá se na stranu Faita. Roli v tom zpočátku hrají i oboustranné sympatie s Alexem. Pro Boží mlýny je její práce neocenitelná, neboť dokáže provokace proti podsvětí medializovat. Stále těžší je však nenechat se ve svých provokačních rolích poznat. Kdy se jí vymstí, že byt zatím není mediální celebritou, není její tvář anonymní?



v dalších
ROLÍCH ▼

**Josef Prouza, Jiří Maryško, Petr Prokop,
Luboš Veselý**



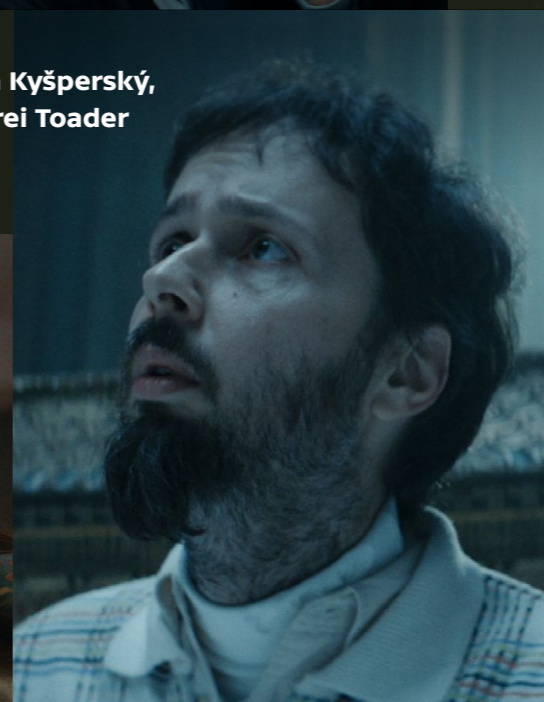
Jiří Bábek, Pavel Lagner, Pavlína Štorková

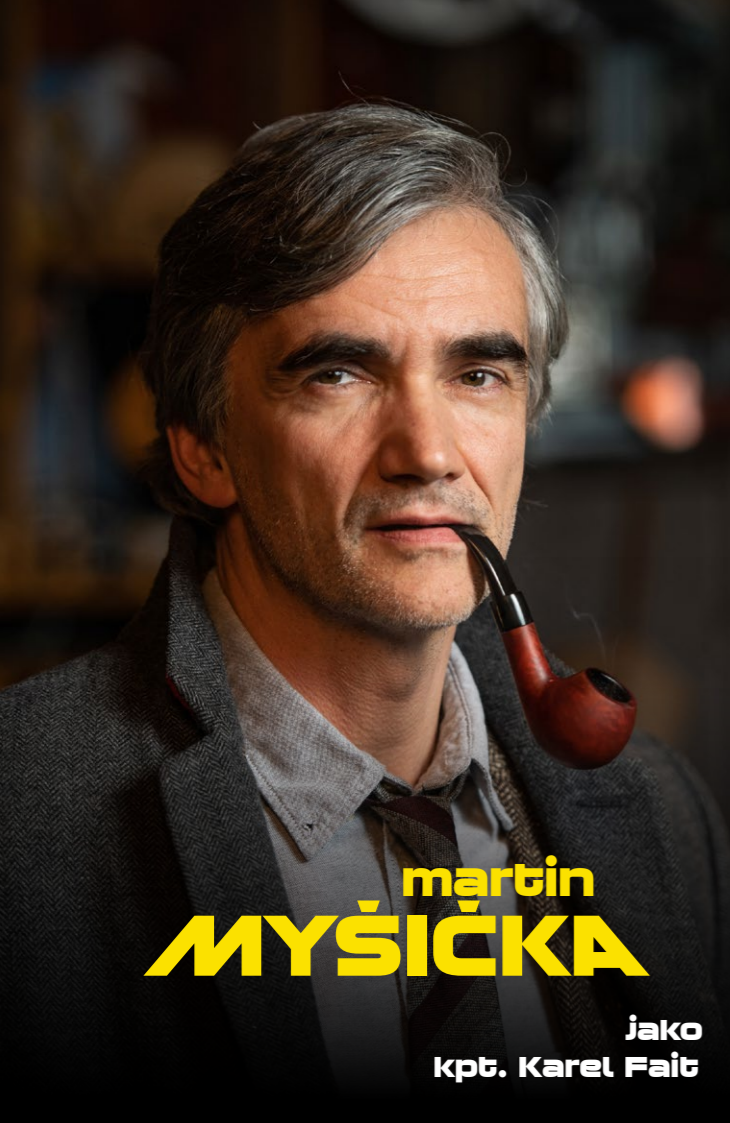
pes ▶
KAŠTAN

Mírně nevychovaný „bodyguard“ Markéty Stránské. Alex Braun se s ním okamžitě spřátelí, což mu přináší jisté „body“, když se snaží udělat dojem na Markétu.



**Hoang Yen Cao, Martin Kyšperský,
Václav Čížkovský, Andrei Toader
a další**





martin **MYŠIČKA**

jako
kpt. Karel Fait

Víc se teď dívám na zločince jako na lidi se svými klady i zápory

Jak jste se dostal k Božím mlýnům?

Pro herce vlastně tím nejmilejším způsobem. Jeli jsme se ženou v autě, zrovna jsme řešili koupi nějakého většího předmětu do domu, probírali, jestli si to můžeme dovolit a že by to chtělo nějaký kšeft, a v tom volá Honza Hřebejk s tím, že má pro mě docela zajímavou roli. Poslal mi scénáře a já jsem zjistil, že je to role jedna z hlavních a že mě to baví a přitahuje. A bez nutnosti absolvování nějakého dalšího konkurzu jsem se k seriálu dostal. Takových nabídek bych si přál víc.

Neměl jste na druhou stranu nějaké protichůdné myšlenky, když jste se podíval na autora scénáře, investigativního novináře Janka Kroupu, a naproti tomu komediálně laděný seriál?

Je pravda, že když jsem si připomněl Jankovu práci, tedy jeho reportáže, ale i seriál Expozitura, jehož byl spoluautorem, tak jsem si tím celkovým vyzněním nebyl zcela jistý. Ono z té verze scénáře, kterou jsem dostal, ještě nebylo ani zcela zřejmé, o jak moc velkou nadsázku se jedná. Nad tím pro mě visel

otazník. Při první společné schůzce, tedy i s dalšími herci kolegy, jsme se i o tom dosti bavili, aby to bylo uvěřitelné, mělo to tajemství a překvapení, ale aby to bylo zároveň i zábavné. Posun k nadsázce zrál dál, což si myslím, že byl i zřejmý záměr Honzy Hřebejka, který se snažil společně s Jankem vymanit ze všedního realismu.

Je Vám právě tato odlehčená podoba bližší, nebo byste si raději zahrál v seriózní detektivce?

Hravost mi určitě blízká je a v jistém smyslu mě to osvobozuje. Kdybychom dělali detektivku seriózně „natvrdo“ a chtěli se co nejmíc přiblížit realitě, tak bychom se dostali k dosti jinému typu práce. Stejně jako kdybychom se snažili o thriller, tak by to zřejmě na mě kladlo i jiné nároky. Třeba bych pak potřeboval nějaký výcvik. Například jak použít revolver. Což je zajímavá výzva, ale humoru bychom si asi moc neužili.

Hrajete policistu, zároveň univerzitního profesora. Sám jste vystudoval DAMU a Matematicko-fyzikální fakultu. Čerpal jste ze svých studijních let, jak například komunikuje učitel se svým žákem?

Těch scén z univerzity tam zase tolik není. Ale je pravda, že třeba přednášková místnost, ve které jsme točili, ve mně vzbudila jistou lehkou nostalgii. Nemůžu říct, že bych nějak „čerpal“ ze studentských let. I když je možné, že studium fyziky, tedy ve smyslu rozvíjení analytického myšlení, mě možná ovlivnilo tím, že jsem Jankovi šťoural do scénáře a ptal se ho, co a jak má do sebe logicky zapadat. Mám rád, když film, a o to více detektivka, logicky funguje, a to i zpětně.

Měl jste tedy tendenci ověřovat možné postupy a pravdivost konání hlavních hrdinů?

Že bych po tom vyloženě pátral, to ne. Ale rozhodně jsme se o tom bavili. Vždy jde o vyváženost uvěřitelnosti a filmařské nadsázky. A jak jsem říkal, mám rád, když v jednáních postav nejsou logické kiksy. Nebo když má být někdo na něco odborník, tak aby i ty detaily jeho práce takzvaně „seděly“. Například detektiv Fait si rád zapálí dýmku, zároveň si je ale taky vyrábí. Proto jsem byl v kontaktu s Michalem Novákem, který je sběratelem i výrobcem dýmek. Byl jsem se podívat u něj v dílně, zároveň se přišel on podívat na naši filmařskou dílnu a kontroloval některé postupy, aby nebyly zcela „mimo mísu“. Třeba když vedeme dialog, u kterého zároveň jen tak mimochodem brousím dřevo na nějakou dýmku.

Je Vám tato aktivita blízká? Ať už kutilství, nebo kouření dýmky?

Dýmku jsem si s chutí už párkrát v životě zapálil, ale nepovažuji se za kuřáka. Během natáčení to byl pro mě vlastně takový příjemný návrat. Kdysi na DAMU nás inspiroval náš profesor na akrobacii, pan Petr Pachl. Na vodáckém kurzu si pokuřoval přímo v lodi, to nás nadchlo a my jsme si tehdy hned v prvním obchodě taky koupili dýmku, abychom mohli kouřit jako pořádní chlapi. A co se týče řemesla, které jsem u pana Nováka mohl odkoukat, to je opravdu nádhera. Od sehnání kvalitního materiálu, opracování dřeva, abyste našli ten správný budoucí tvar, protože z konkrétního kusu neuděláte jakýkoliv typ dýmky, až po nějaké broušení, lakování a vyrábění náustku. Žádný obdobný koníček sice nemám, ale tím, že žijeme v domě se zahradou, mě život k nějakému kutilství občas donutí. Vlastně posledních pět let se ženou včelaříme a to je taky krása.



S Faitovým kouřením dýmky přišel Janek Kroupa, který tento zvyk sám má. Je to prvek, který Vám pomáhá k uchopení a následnému ztvárnění postavy?

Jakákoliv konkrétní věc, skrze kterou se dá nějak ukázat vnitřní svět postavy, je vždycky dobrá. Jednotlivé scény pak nejsou jen odříkáváním nějakých replik, ale divák díky tomu může číst i nějaké další vrstvy. Takže když třeba během dialogu čistím dýmku nebo opracovávám dřevo na nějakou jinou, získávám tím možnost ukázat nějaký vnitřní stav, emoci. A to mě baví.

Kde jste naopak nabíral inspiraci pro detektivní polohu své postavy?

Vycházel jsem především za scénáře a pak jsem byl nejmíc v kontaktu s Jankem a Honzou. Janek mi třeba doporučil, abych se podíval na seriál Luther. Ten je tedy mnohem drsnější a žánrově dosti jinde. Ale i tak mi byl inspirací, třeba už jen vizáží a určitou výtvarnou stylizací. Luther v podání Idrise Elby chodí vždy dobře a vlastně stejně oblečen, Fait je profesor, takže nosí svoje sako se záplatami, ale taky dbá na to, jak vypadá. Má v sobě jistou eleganci, ale zároveň vnitřní rozpor a tajemství. S Honzou jsem pak konzultoval jednotlivé situace, které musel řešit a díky kterým se mi jeho postava postupně vyjasňovala. Na Jankovi jsem zase vyzvídal, jak on sám se musel třeba někdy v přestrojení infiltrovat mezi „mafíány a gangstery“. V takových chvílích jsem si uvědomoval, že my si tady jen na něco hrajeme, ale on že v tom byl naostro, což je podstatně něco jiného, a že mnohdy šlo fakt o život. Čímž mi došlo, že Fait musí být dosti odvážný. ▶



Režisér a scenárista zmiňují mnoho inspiračních zdrojů od příběhů s Růžovým panterem přes Podraz po Dannyho parťáky. Možná to někomu připomene slušněji podané gangsterky Guye Ritchieho...

Kéž by to tak dopadlo, sám jsem výsledek zatím neviděl a jsem na něj velmi zvědavý. Hledání té správné míry je vždycky složité. Aby to bylo takzvaně „nakoplý“, mělo to jiskru a drive, ale aby to zároveň nebylo přehrávané, nějaká kýčovitá karikatura. V tom musím věřit režisérovi, že to ohlídá, a když to tam takzvaně není nebo naopak je tam něco navíc, že to nepustí. Srovnávat se například s Dannyho parťáky je bohužel dosti problematické. Už jenom rozpočtem – a od toho se odvíjí i to ostatní. Za jeden díl „Parťáků“ by se natočilo možná asi padesát podobných seriálů, jako jsou Boží mlýny. U nás se neustále zvyšuje tlak na to, aby se za co nejméně natáčecích dnů vyrobilo co nejvíce dílů něčeho skvělého a zábavného. A aby to pak sneslo mezinárodní srovnání. Chápu, šetří se, ale když není dost času na natáčení, znamená to, že v tom časovém presu pak není ani čas na nějaké hledání, když se něco nepodaří hned, jak se říká, na první dobrou. A to nemluvím o svícení, technicky zajímavých záběrech, výběru lokací a podobně. A protože se točí v exteriérech, stačí, když jednou nevyjde počasí, a už jsme ve skluzu a je to pak pro všechny dosti stresující.

Ústřední trojice má svůj signál – dvojité letmé přejetí nosu. V původním námětu nebyl, s tím jste přišel Vy.

Vlastně se tím hlásíme k filmu Podraz, kde měli podobné gesto, když „šli do akce“. Není to realismus, nýbrž nadsázka. Jde o určitou formu hry. Má to ale i své opodstatnění, protože když rozjedete akci a jste inkognito, musíte si přece dát nějak nenápadně najevo, že vše je v pořádku a běží, jak má. Během natáčení jsme měli ambici přicházet s nějakým obohacením, jiskřičkami, které udělají vyprávění štavnatější, a občas se něco ujalo.

Vaše postava musí do akce několikrát obléct kostým. Strávil jste v kostyměrně hodně času?

Převléknout kostým je rychlovka, náročnější je to ovšem v maskérně. A my jsme nemohli používat příliš časově náročné masky, protože by to ani nebylo technicky možné, aby se stihl natáčecí plán. I když nějaké výrazné proměny jsem absolvoval. A nejen já, ale i kolegové. Důležité bylo, aby výsledek vypadal dobře, a přitom příprava nezabrala příliš času. Výsledek je zásluha kostýmní výtvarnice Vladimíry Fomínové a zkušeného maskéra Zdeňka Kliky. Honza třeba řekl, že bych měl mít westernový vzhled, když jsem se jako Fait vydával za někoho jiného. No a Vladimíra a Zdeněk to uměli stvořit tak, že v tom byla jak ta nadsázka, tak to bylo i uvěřitelné a také převlek, líčení i následné odlíčení přitom netrvalo příliš dlouho. Jinak bychom to nestihli. Protože dvě hodiny natáčíte v převleku, pak už musíte být na place zase v civilu.



Přijal byste možnost vzít spravedlnost do svých rukou? Že byste upletl na někoho obdobnou kulišárnu?

Já na to asi nemám náтуру. Je to nevyzpytatelné a na hraně. Několikrát jsem se Janka ptal, jestli je tohle ještě legální, jestli se už náhodou naše postavy nedostávají, ve snaze potrestat zločince, také na stranu zločinu. A on „naše“ akce obhajoval tím, že past, do které měl zločinec spadnout, dávala v každém okamžiku možnost volby. S čím kdo zachází, s tím také schází. Dotyčný se chytí, protože chce udělat další lup nebo podvod, ale netuší, že tím podvede sám sebe. Věřím a doufám v to, že boží mlýny fungují a že na každého jednou nějak dojde. A také že věci mají hlubší smysl, na který třeba nejsem schopný v tuto chvíli dohlédnout. Pro mě je v současnosti největší výzvou umět se vůči takovým lidem a situacím v životě vymezit, aby mě to vnitřně nesešlo. Abych se uměl radovat ze života i v konfrontaci s tím, že se dějí zlořády.

Změnilo natáčení Božích mlýnů Váš přístup k investigativní žurnalistice a obdobným kauzám?

V tomto smyslu asi moc ne. I když dneska víc vnímám jakousi relativitu trestu. S Jankem jsem mluvil třeba o tom, že když nějaký gangster není potrestán ve smyslu, že jde sedět do vězení, nemusí to vůbec znamenat, že vyhrál a je mu hej. Žije sice dál na svobodě, ale způsobem, který je v jistém smyslu dokonce horší než vězení. Má sice obrovské nakradené peníze, ale nemůže je normálně použít. Neustále je na útěku nebo ve stresu, kdy ho odhalí, neustále je ve strachu, kdo po něm půjde a bude ho chtít sejmut. Tak se teď víc dívám na zločince jako na lidské bytosti se svými zápory i klady. A taky jsem se dozvěděl, že mnohdy i ty nejvyhranější chvíle mohou mít banální vysvětlení a rozhoduje třeba slabost pro ženské, gamblerství, ale i vztah ke zvířatům nebo uražená ješitnost.

Nedávno jsme Vás viděli jako Václava Staňka (Božena) a doktora Herzoga (Zločiny Velké Prahy). Ted' to je kapitán Fait. Brzy se chystá ještě Osada. Můžete k ní něco prozradit?

To je zase úplně něco jiného. Seriál, který lidi snad pobaví a v něčem třeba i inspiruje. V osadě je nějakých pět šest chat, v každé tráví své volno zcela jiná rodina. Tradice ale velí, že spolu všichni musí vyjít. Něco jako: tady bude pohoda, i kdybychom se měli zabít! Já hraju ajťáka, moji ženu hraje Pavla Beretová, která pronajme uvolněnou chatu, abychom si v přírodě odpočinuli od velkoměsta a stresu v práci a přišli na jiné myšlenky. Ukáže se však, že to v osadě není zas až tak jednoduché. ▶



vincent NAVRÁTIL

Jako
Alex Braun

Měsíc před natáčením jsem si zlomil nohu

Vaše první spolupráce s Janem Hřebejkem byla u snímku Veterán, kde jste hrál syna místostarosty. Teď jste ztvárnil syna zbohatlého podnikatele Maxe Brauna. Jsou Vám takové role příjemné?

Jsem z rodiny, z jaké jsem, tím pádem je pravděpodobnější, že bych takové postavy mohl ztvárnit autentičtěji a nemusel si na nic hrát. To, že máte vlivnou rodinu, u mnoha lidí automaticky znamená předpoklad, že budete arogantní a budete toho nějakým způsobem využívat. Myslím si, že většina lidí, kteří vyrůstali ve stínu rodičů, co něco doopravdy dokázali nějakou poctivou cestou, mají naopak větší pokoru. Aroganci spíše vídáme u „spratků se zlatou lžičkou“, kteří k úspěchu přišli pochybnou cestou. Podobně jako jejich rodiče. Když ale vyrůstáte vedle někoho, o kom víte, že to je všechno pouze tvrdá práce, tak vám to dá naopak do života velkou pokoru. Možná i proto mi tyto role nejsou nepříjemné hrát, protože když takovou roli dostanu, neztvárňuji spratka. Zatímco někdo, kdo neví, jaké je být z takových poměrů, by mohl roli ztvárňovat prvoplánově. Moje postava v Božích mlýnech je sice synem vlivného člověka, ale využívá

otcovy peníze k tomu, aby je společnosti vrátil a otcovy chyby napravil. Ale myslím si, že kdybych do něj ono spratkovství dostat chtěl, mohla jeho postava vypadat úplně jinak.

Jak jste si během natáčení užíval luxusu vily, projížďky na motorce a možnost převleků?

Užíval a zároveň neužíval. Převleky totiž znamenají také to, že sedíte v maskérně o tři hodiny dříve než kdokoliv jiný. Patlají tam na vás líh, zatímco vy dýcháte brčkem. To, že máte převleky, je ve finále hezké, ale příprava k tomu představuje velice nepříjemnou záležitost. Když na sobě máte celý den umělé vousy a jste nastříkaný pleťovou barvou, svědí vás to, nemůžete si to sundat... Když Jim Carrey točil Grinche, tak mu kostým navlékali zhruba sedm hodin a on si proto najal chlapa, který učí agenty, jak přežít během mučení. Asi takhle nějak bych to shrnul, akorát v menší míře. Stejně tak motorka: pan Hřebejk mi zavolal měsíc před natáčením a řekl: „Jezdíš na motorce? Ne? Tak si rychle udělej papíry.“ Česká televize tedy domluvila, že jsem si udělal rychlopapíry. Navíc jsem si měsíc před natáčením při fotbale zlomil nohu. Skutečnost, že je noha zlomená, jsem však odmítl a normálně jsem sportoval. Již před rokem jsem takhle přišel o krásnou roli. Na stejném hřišti. Takže jsem si řekl, že podruhé ne. Měl jsem před sebou tehdy rozhodnutí: buď to natočím se zlomenou nohou a nikomu o tom neřeknu, nebo si nasadím sádku. Tak jsem to nějakým způsobem rozchodil. Teď nevím, zda je ta noha v pořádku, ale doufám, že ano.

Věnujete se motorce pořád?

Ne, vůbec ne, myslím, že papíry zůstanou nepoužité v peněžence. Není to tak, že bych nevěřil sám sobě, ale na motorce musíte věřit i ostatním lidem na silnici, s čímž mám problém.

Když Vám Jan Hřebejk volal s nabídkou této role, jak jste ji přijal? Jak jste reagoval?

Zrovna jsem byl na tréninku boxu, tekla mi krev z nosu... Po tom telefonu jsem se usmíval od ucha k uchu a trenér nechápal, jestli jsem masochista, že mi dělá bolest dobře, nebo co se děje. Tak jsem mu to vysvětlil. Co se týče kariéry, tak šlo o nejkrásnější telefonát mého života.

Co se Vám honilo hlavou, když jste si poprvé pročetl scénář?

S Jankem Kroupou jsem se do té doby neznal, ale fakt, že to napsal zrovna on, pro mě představoval další zajímavý aspekt projektu.

Kdo jiný v České republice vám může říct o zázemí kriminalistiky víc než právě on? Byl to tedy další faktor, který mě na spolupráci zajímal. Myslím si, že je na tom seriálu hrozně vidět, že se sešlo několik lidí, kteří rozumí své práci a které bavilo dělat na projektu.

Dokážete říct, co jste do projektu přinesl Vy?

Před natáčením jsme si s panem Hřebejkem vždycky sedli a řekli si, co bychom tam mohli vymyslet a čím by šla daná scéna ozvláštnit. Jak ji udělat dramatičtější, vtípnější, zkrátka více barevnou. Příležitost vyvíjet vlastní roli byla obrovská. Jan Hřebejk ví, kdy vám dát prostor, kdy naopak zase vede on. Někteří režiséři chtějí, abyste řekli text přesně podle jejich představy, ale pak už je úplně jedno, zda jste tam vy, nebo jiný herec. Kreativní práce na roli byla velká a představovala jeden z nejhezčích elementů této práce.

V jednom z dílů musíte mluvit francouzsky – jaké to pro Vás bylo?

Když se pan režisér zeptal, zda umím francouzsky, přítakal jsem, že mluvím plynule. Ovšem to jsem kecal a musel jsem se za deset dní naučit mluvit tak, aby to nikdo nepoznal. Naštěstí mám bráchu, který žije ve Francii dlouhá léta, jelikož měl přítelkyni Francouzku. Navíc je vášnivý lingvista. Zavolal jsem mu, on se zrovna procházel po pláži a přes telefon mě učil repliky typu: „Řekni, ať mi dá ty prachy, nebo ho zabiju!“ Jak se tam tak procházel a francouzsky opakoval se správným přízvukem obdobné věty, lidi se za ním otáčeli, nevěděli, jestli je to mafián. Jemu to došlo až později, takže pak si dával pozor a raději šeptal. Jinak pro mě bylo hrozně zajímavé hrát v takovém jazyce. Znamenalo to, že člověk vlastně vůbec neměl prostor uvažovat

nad tím, co hraje, musel se připravit a následně už jen pustit autopilota. Tím, že jsem se natolik soustředil na jazyk, jsem neměl čas být ve stresu. Bratr mě posléze i pochválil za přízvuk a spokojený byl i jazykový korektor na natáčení. Pak jsem měl i pasáže v čínštině... V této roli jsem si tedy vyzkoušel věci, co jiní nezažijí během deseti rolí.

U Božích mlýnů jsme v žánru detektivky, byť pojaté značně s nadhledem. Jak jste na tom s tímto žánrem v rámci televizní filmové tvorby?

Příznávám se, že detektivky v Česku příliš nesleduji, mám totiž pocit, že jsou všechny stejné. Často jsou o drsném komisaři, který má problémy s alkoholem, bouří se proti systému a jede na vlastní pěst. Na Božích mlýnech se mi líbilo, že jsou úplně jiné. Spíš než k detektivce bych to možná přirovnal ke špionážní komedii. Můžeme v tom cítit, že jde o hru, není to drsné krimi. Je na tom zajímavé, že jsou to opravdové případy, ale detektivové k tomu nepřistupují nihilisticky, ale s energií, nadšením a neomezenou kreativitou, jako když si malí kluci hrají na špiony – takový detektivní Robin Hood. ▶



Co na scénáři k Božím mlýnům oceňujete nejvíce?

O čemkoliv, co se tam stane, si nemůžete říct, že je přitažené za vlasy nebo že jde o blbost, jelikož to psal právě Janek. O něčem si můžete říkat, že to je přehnané, ale pak zjistíte, že se to skutečně stalo. Dojde vám, jak šílený svět je a že nehrajete něco, co se kvůli filmu nafouklo, ale jde o realistické situace. Nikdy tak člověk neměl strach, že by se přehrávalo nebo jinak přehánělo, jelikož to má oporu v realitě. O spoustě věcí jsme si s Jankem před natáčením povídali, takže všechno dokonale objasnili.

Zajímáte se sám o případy, na kterých Janek Kroupa dělal?

Nemám na to úplně žaludek. Filmy mě právě naopak často baví i v tom, že si říkám, jak šílené věci se tam dějí a jaké máme štěstí, že se nám tohle neděje v reálu. Když se ale podíváte na investigativní žurnalistiku, tak zjistíte, že se dějí ještě horší věci než ve filmech. Není to tak, že bych před tím zavíral oči a dělal slepého, ale sám mám dost dramatické povolání, takže si nechci dělat drama i doma.

Jaký otec je Jiří Lábus?

Ze spolupráce s panem Lábusem jsem absolutně nadšený. Jen jsem ho málem zabil na motorce. Měli jsme přijet do záběru přes blátivé pole, on jako spolujezdec, já jako řidič. On na motorce seděl za svůj život opravdu málokdy, já bez instruktora asi potřetí. Pan Lábus je statný chlap, takže to na manipulaci není jednoduché. Předtím pršelo a motorka se trochu smýkla. Najednou jsem si připadal jako kaskadér. Mým jediným zájmem bylo nezabít pana Lábusa! Jinak jsem měl s panem Lábusem takový problém: jelikož jsem dříve s nábožnou úctou sledoval jeho výstupy s Oldřichem Kaiserem, tak mi dělalo potíže sedět vedle něj a nenadhazovat jeho hlášky. Doma to pro nás totiž představovalo opravdový kult. Na základě jedné z jejich scének měl dokonce táta na pohřbu věnec s Alainem Delonem. Když jsem se s panem Lábusem setkal, byl jsem nadšený, jak pokorný člověk to je.

Co jste si z natáčení odnesl? Pan Hřebejk třeba zmiňoval nově objevené lokace...

Co se míst týče, tak jsem každý den přišel na natáčení s otevřenou pusou a jenom jsem koukal, kde to jsem. Celý podzim jsem strávil na nádherných golfových hřištích a u zámku. Herec u filmu obvykle nesnáší, když musí čekat. A při natáčení se čeká neustále – jen přijdete na plac a máte pět hodin volna. Tentokrát jsem ale strašně doufal, že budu čekat. Přišel jsem na to golfové hřiště a byl tam i jeho správce, který mě učil golf. Vždycky jsem si tedy říkal, že by bylo fajn si tam pobyt ještě protáhnout. ◀

eliška KŘENKOVÁ

jako
Markéta Stránská

I když je to absurdní detektivka, zdaleka tam nejsou použity nebo vyprávěny nesmysly

Chtěla jste být někdy novinářkou?

No asi mě to někdy napadlo, ale nikdy jsem o tom opravdu neuvažovala. Navíc jsem byla od patnácti let velmi úzce zaměřená, a co si budeme povídat, na konzervatoři ani na DAMU člověk moc všeobecných znalostí a přehledu, který je v této profesi naprostou samozřejmostí, nepobere. Snažím se to sice dohánět, nicméně základ, který je hlavně o souvislostech, mi vždycky už bude myslím nějak chybět.

Lákalo by Vás toto povolání?

Asi lákalo, vlastně těm dobrým novinářům v něčem závidím. Musí to být nesmírně zajímavé. Určitě si to tedy představuju jako Hurvínek válku, ale ponořit se do nějakého tématu, nacházet právě ty souvislosti a pak to ještě kreativně zpracovávat musí být nesmírně uspokojující. Taky tedy ale samozřejmě záleží na tom, o jaký druh novináře se jedná. Pokud by se mělo jednat o investigativní novinářinu, asi bych na to neměla nervy ani žaludek.

Vaše postava novinářky Markéty má svůj základ v kolegyni Janka Kroupy. Měla jste nějaké předobrazy, nebo jste si Markétu vymýšlela podle sebe?

Tak Markéta byla už nějak napsaná a s tím jsem se snažila jít. Janek mi něco málo o jejím předobrazu řekl na schůzce, jeho kolegyni i jmenoval, ale nepodařilo se mi najít třeba nějaké rozhovory s ní na internetu, abych zjistila, jak vystupuje. Takže to bylo spíš intuitivní. Nicméně novinářkám nebo novinářům obecně se nedá vyhnout, pokud se o to vyloženě nesnažíte, potkáváme je v televizi nebo na internetu od dětství nebo alespoň moje generace už ano, takže se mi něco do paměti vrývá automaticky, aniž bych si to uvědomovala.

Dokázala byste postavu vykreslit více mimo obraz, než co se o ní diváci dozvědí? Jaká podle Vás Markéta je?

Boží mlýny se více soustředí na kauzy než na osobní život nebo psychologii hlavních postav. To bylo pro mne trochu náročné, protože pro mne je psychologická strana postavy hodně důležitý opěrný bod, i když pro běžného diváka je to třeba nezachytitelné. Nicméně Markéta je s ohledem na věk poměrně nezkušená novinářka, ale s obrovskou kuráží a neodbytností. Mám na ní ráda, že se dokáže ponaučit z chyb, a myslím si, že během epizod získá mnohem větší pokoru a zmoudří. Taky má teda hodně tuhý kořínek, až tak tuhý, že mi nad tím zůstával rozum stát, protože to, co ji potká, by jiné lidi úplně zlomilo nebo přinejmenším na nějakou dobu vyřadilo z provozu nebo odradilo od novinářské práce, ale ona se teda vůbec nedá. Vlastně je celkem obdivuhodná, když nad tím tak přemýšlím.

Vy sama investigativní žurnalistiku sledujete? Popřípadě o jaké zpravodajství se zajímáte?

Sleduju žurnalistiku, kromě bulváru, tak nějak obecně, myslím, že jako skoro každý. Mám základní přehled o tom, co se děje. Něco mě zajímá nebo se mě dotýká víc, něco míň. Momentálně asi jako každý sleduju vývoj pandemie, vakcinace, ale už jsem z toho začala být hodně unavená, a tak mám teď období, kdy se tomu snažím asi spíš vyhýbat, což se určitě zase změní, ale teď se radši kouknu na film nebo si pustím audioknihy, než že bych visela hodinu na zprávách. ▶

Scény z televize, kde Markéta pracuje, se natáčely v budově Ecomonie. Měla jste s hereckým kolegou Petrem Prokopem možnost nahlédnout i do chodu redakce?

My tam točili o víkendu, tuším, abychom právě nenarušili chod redakce. To si neumí člověk představit, jaké to je, když někam přijedou filmaři! Vlastně jsem Economii zažila už ve třech různých podobách. Jednou za plného chodu, když jsem poprvé dávala rozhovor do DVTV, pak plnou filmařů, objevujíc místnosti, kam se jen tak asi nedostanete, když tam nepracujete, a třetí teď za pandemie, kdy byla úplně prázdná a panovala tam taková zvláštní atmosféra, kdy cítíte, že se tam dělo spoustu věcí a všichni jako by museli z vteřiny na vteřinu opustit celý open space, nechat pomalu i puštěné počítače a prostě jít, jako to vidíte v nějakých katastrofických filmech.



Přišel Vám výsledný scénář absurdní, nebo Vás svědectví Janka Kroupy přesvědčilo?

To je vtipné, že se na to ptáte. Některé praktiky, které naše trojice používá, mi přišly opravdu přitažené za vlasy. Na schůzce, kterou jsme měli s Jankem Kroupou, jsem to nadhodila, že to přece není možné, že tohle nikdo nespolkne, i kdyby to byla umělecká licence, ale Janek mě vyvedl z omylu v každém bodu a převyprávěl příběh ke každé situaci, kterou jsem řekla, kdy použil on nebo někdo jiný stejný postup. Takže i když je to vlastně absurdní detektivka, pokud se to dá takhle říct, zdaleka tam nejsou použity nebo vyprávěny nesmysly.

Užívala jste si přestrojování – kostýmy, paruky, dokonce francouzštinu?

Nejvíce jsem si užívala převlíkání! A díl s francouzštinou je můj oblíbený, nejvíce jsem se u něj nasmála. Na můj vkus jsem toho převlíkání měla na rozdíl od kluků málo. Nejradši bych se převlékala v každém díle a bavilo by mě, kdyby to bylo různé spektrum postav, jako měli kluci, ale těch pár převleků byla fakt největší sranda. Francouzštiny jsem se pochopitelně bála, protože jsem se ji nikdy neučila, ale dostali jsme „koučku“ Antonii Rašilovou, která si s námi text prošla, a na place byl taky přítomný francouzštinář, takže jsme byli v pohodě a nakonec mě při natáčení opravdu bolelo břicho od smíchu. Což teda vlastně bylo celkem časté. S Honzou Hřebejkem je vždycky na place sranda. Rád se směje, takový lidi miluju, a skvěle se s nimi spolupracuje.

Jak jste si rozuměli s Kaštanem?

Myslím, že jsme si s Kaštanem padli do oka ihned. Ono to nebylo zas tak těžké, protože je ten typ psa, který se kamarádí s každým. Kaštan je taky velmi dobře vytrénovaný. Já mám psy ráda a umím k nim mluvit nekompromisně, takže mě i celkem poslouchají. Kaštan je naprosto skvělý a šileně roztomilý pes a myslím, že podal naprosto nejlepší herecký výkon z nás všech. Ve scénách, kdy se doma převlíkám a on za mnou chodí a kouká na mě, hrál tak, že jsem slyšela od vedle z režie výbuchy smíchu přímo v akci a jen tak tak jsem se držela, abych se nerozchechtala taky. Když vedle vás hraje taková hvězda jako Kaštan, můžete hrát jako o zlatou tělku, stavět se třeba na hlavu, ale je to marné.



Režisér nebo Váš herecký partner Vincent Navrátil si užívali lokace. Váš seriálový byt vypadá velmi vkusně. Jak se Vám líbil, odpovídá Vašemu stylu?

V mém seriálovém bytě na Výstavišti bych klidně z fleku bydlela. Co si pamatuji, tak byl i velmi vkusně vybavený. A ten balkon s výhledem! Celkově lokace a architektura seriálu jsou, myslím, velmi silnou složkou. Na natáčení jsou pro mne lokace jedním z nezajímavějších aspektů. Dostala jsem se díky tomu na hodně míst, kam bych se asi nikdy nedostala.

Dokáže takováto detektivka s nadhledem oslovit fanoušky klasického žánru, nebo si ji více užijí diváci lehčího formátu?

Já si myslím, že naše detektivka přichází s nadhledem, jak říkáte, do televize v ideální dobu, kdy jsou lidi asi bez výjimky už utrápení ze stávající situace. Takže diváci lehčího formátu si určitě přijdou na své a diváci normálních detektivek si nejspíš taky rádi odpočinou od těžkých témat, kterých je v poslední době opravdu pozeňnaně. Takže by Boží mlýny mohly mít opravdu zásah do širšího obecnstva a to bych jim skutečně přála. ◀





robert NEBŘENSKÝ

Jako
kpt. **Martin Dobeš**

S Martinem Myšíčkou jsme na place pěstovali kolegiální spiklenectví, které by mohlo prosakovat i na obrazovku

S Janem Hřebejkem už natáčíte poněkolkáté. Jak jste reagoval na nabídku tentokrát? Berete to spíš jako „Honzovi se neodmítá“, nebo jste si vše musel řádně projít?

Vlastně to tak je. Honza je pro mě garantem dobrých profesních parametrů, jeho věci mají vždycky solidní úroveň a některé jsou skvělé. Scénář jsem samozřejmě četl, ale až poté, co jsem roli přijal. Současně je pro mě Honza také jedním z těch celoživotních uměleckých soupeřů, kteří mi pomáhají nastavit si vlastní náročnost a vlastní parametry a kterého vnímám i jako kamaráda. Kromě toho se on netají svými sympatiemi k mojí tvorbě, takže ve svém obsazení vnímám jistou ladnou přirozenost.

Z ústřední čtveřice je kapitán Dobeš asi nejméně výraznou postavou. Zároveň stoj bokem spleťtých plánů. Čeho jste se chytal při správném vykreslení charakteru?

Ano, kapitán Dobeš je takový ten takzvaně normální a ještě k tomu dobrý policajt, takže hrozí nuda. V příbězích je to ale funkční prvek, který má svoji důležitost. Taková postava nesmí herecky přečínat, ale také by to měl být člověk, který je uvěřitelný a měl by nést své kouzlo. Chytal jsem se náznaků v dialozích a hodně mi dalo vyprávění Janka Kroupy, když mluvil o údělu policistů a o jejich osudech. Z toho mi vyšlo, že Dobeš bude spolehlivý, poctivý, bude dbát na dodržování pravidel a zákonů, v tom, že bude až úzkoprsý, ale hořkost nad marností spravedlivého úsilí ho dovede až k obcházení pravidel a napomáhání braní spravedlnosti do svých rukou, což je jeho zajímavý rozpor. Dále mi pomohl kostým. S kostýmní výtvarnicí jsme se potěšili představou, že Dobeš projde všemi příběhy „v jedněch hadrech“, což se nakonec opravdu stalo, a pro mě to znamenalo, že žije sám, zklamán v lásce, že jí z jednoho rendlíku, a dále už bych mohl o Dobešovi napsat knížku, protože tak já to vždycky dělám, že si pro postavu doplním představu jejího zázemí, její minulosti, vztahů a všeho potřebného k tomu, abych si v ní mohl hovět a nemusel přemýšlet, jak si mám sednout nebo jak budu držet vidličku. Aby fungoval dobře vztah k hlavní postavě, bylo klíčové důležité, aby měl Dobeš také správně nastavenou inteligenci.

Je Vám bližší klasický detektivní žánr, nebo tento formát s přidanou nadsázkou?

Přiznám se, že mně na žánru nezáleží a vlastně nevím, který by mi mohl být bližší. Pro mě je důležité a mám rád, když věc jako celek funguje. V obecné rovině si myslím, že je dobré, když jakékoli dílo nabídne něco „nad“, protože tím umožní vidět jinak a něco ve vnímání života posunout a třeba lépe pochopit. Nadsázka v Božích mlýnech je měkce humorná a trochu dětská. Trochu jako kdybychom si hráli nebo snili. Co a jak bych udělal, abych mohl potrestat zlo? Touto formou nadsázky se ale také přátelsky připomíná, že se zlem se člověk nesmí nikdy smířit, a to mi přijde skvělé.

Nezáviděl jste svým kolegům jejich kostýmy, do kterých se v rámci natáčení převlékali?

Dobeš nezávidí a Nebřenský přeje! Dobeš vůbec by se zatím asi nerad převlékal, je to pro něj možná až za hranicí vkusu a uvidíme, zda k tomu někdy

dozraje. Jinak pro herce na place je praktické a ulehčující nemít příliš převleků. Pokud jde o vnímání a prožívání rolí z hlediska jejich hierarchie a pořadového čísla, tak to už je duchovní disciplína.

Se svým kolegou, kapitánem Faitem, máte blízký, ale v rámci profesionality stále lehce odměřený vztah. Vidět je u suchého humoru a narážek, kterými se špičujete. Řekl byste, že to obdobně funguje i mezi Vámi a hereckým partnerem Martinem Myšíčkou?

Martin patří k té sortě kolegů, v jejichž společnosti lehce pookřívám. Martin se o všechno živě zajímá, o všem něco ví. Vím našeho vztahu je, že jsme oba v podstatě vědecky uvažující. Ze setkání s ním proto nikdy nejsem unavený. Nejenže se hodně a zajímavě ptá, sám na otázky poctivě a důkladně odpovídá, umí naslouchat, ale také dokáže mlčet. Odměřenost v našem vztahu, alespoň za sebe, popírám. Dokonce si troufám tvrdit, že jsme během natáčení pěstovali jistou formu kolegiálního spiklenectví, jež by mohlo prosakovat i do našeho filmového příběhu.

Pro seriál jste nahrávali také ústřední píseň. Jak se Vám práce líbila?

Použití do titulků píseň z repertoáru Spirituál kvintetu byl Honzův nápad a tím, čím jsem nejprospěšněji přispěl, je, že jsem nepřispěl. Honza měl totiž zprvu pocit, že by se měl původní text nějak upravit, aby získal jakési aktuálnější vyznění. Oslovil s tím mě, abych se o to pokusil. Nejdřív se mi zdálo, že skutečně otrokáři a otroci, o kterých se v písni zpívá, nám úplně do příběhu nezapadají, mordoval jsem se s tím, až jsem zjistil, že ten původní text je vlastně skvělý a nejlepší a nesmí se do něj naopak ani sáhnout. Je to totiž právě ta správná nadsázka. Mezitím Honza došel k témuž názoru. Skladbu pak zaranžoval Matěj Kroupa, který je autorem veškeré scénické hudby v seriálu, a zpívali jsme ji živě, za současné přítomnosti všech hudebníků, což byl veskrze radostný zážitek.

Sám jste hudebník. Vybral byste si v současnosti raději film, nebo muziku?

Obojí, co dělám, mi patří a u obojího hodlám zůstat. V loňském roce jsem dopsal písničky na nové album a s mojí milovanou kapelou Vltava jsme na začátku jeho nahrávání. Deska se bude jmenovat „Spass muss immer sein“ a věřím, že tahle deska přinese dostatek těch „nad“, o kterých jsem mluvil, aby potěšila a posílila hodně, hodně lidí. V dubnu na ni budeme pořádat finanční sbírku na portálu Hithit.cz. Na Slovensku mám již od léta roztočený film, věřím, že s boží pomocí i ten dobře dopadne a hlavně že boží mlýny, ty veliké, doopravdy melou. ◀





Jiří LÁBUS

**Jako
Max Braun**

Práce na mé postavě byla zajímavá, přišlo mi to až do poslední chvíle tvůrčí

Jak se Vám hrál miliardář Braun?

Hrál se mi dobře. Díky scénáři se jedná o několikarozměrnou postavu. Není to ten častý případ českých filmů, že bohatý člověk je padouch, tato postava má určité svědomí. Je si vědom své viny, stará se o svého syna, kterého vychovává sám, i proto by byl rád, kdyby se mohl zbavit svého černého stínu a pověsil svou minulost tak říkajíc na hřebík.

Měl jste prostor na opracování své postavy? Jak zmiňuje Janek Kroupa a ostatní herci, vkládali do charakterů nové prvky ještě během natáčení.

Například Vincent s Honzou Hřebejkem seděl před každým obrazem, aby společně scénář ještě dotvořili. Režisér něco dokonce ze scénáře vypustil, protože mu to přišlo zbytečné, když se to dá zahrát. Některé věci ale naopak přidávali, aby se objasnily okolnosti, například okolo minulosti Maxe Brauna, která ho dohání. Pro mě to bylo kolikrát zajímavé, přišlo mi to až do poslední chvíle tvůrčí.



Měl jste nějaký předobraz pro svoji postavu? Podobných podnikatelů bychom v českém prostředí několik našli.

Ani ne, já myslím, že jde hlavně o tu obecnou rovinu, kdy se něčeho Max Braun dopustil se svými dvěma kumpány. Na rozdíl od nich si je ale vědom, že ho minulost dostala, chce mít svůj trest co nejdříve za sebou, chce začít s čistým stolem.

Vy jste natáčel víceméně na třech místech. Kterého jste si užíval nejvíce – golfového hřiště, luxusní vily, nebo osamocené chaloupky?

V životě jsem nehrál golf a nevím, zda s ním ještě někdy začnu. Na golfovém hřišti u Zámku Štiřín jsem byl prvně, bylo tam ale krásně. Samozřejmě rodinný dům ve Zdiměřicích je nádherný, postavil ho Stanislav Fiala, který byl třeba oceněn za budovu Drn na Národní třídě. Ale já bych si asi vybral tu chalupu, kterou využívá moje postava ke zklidnění nervů. Ta je opravdu malebná, tam se mi hodně líbilo. Až na tu jednu nestabilní záležitost, kdy bylo po dešti a při jedné scéně mě má syn, kterého hraje Vincent Navrátil, dovézt na motorce. Na ní jsem naposledy seděl s Martinem Dejdaem ve filmu Kluci z hor. Sám jsem ji řídil ve filmu asi před třiceti nebo čtyřiceti lety.

Zajímáte se sám o podobný typ zpráv, které byly námětem pro seriál a které přináší svými reportážemi Janek Kroupa a jemu podobní novináři?

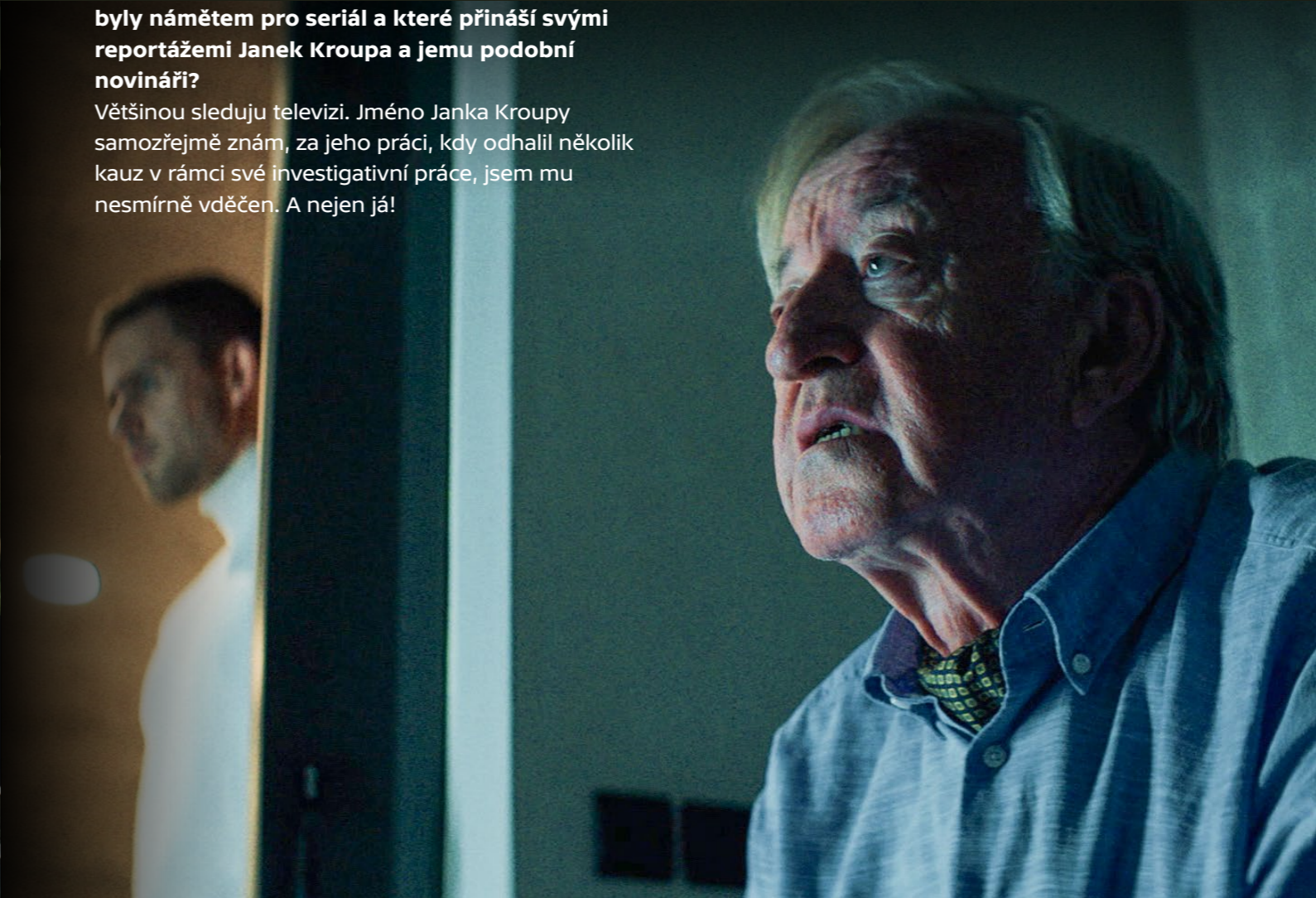
Většinou sleduju televizi. Jméno Janka Kroupy samozřejmě znám, za jeho práci, kdy odhalil několik kauz v rámci své investigativní práce, jsem mu nesmírně vděčen. A nejen já!

Změnila zkušenost z natáčení přístup, jak budete zacházet s informacemi a jak budete vnímat obdobné zprávy?

Vychází to ze skutečných událostí, je to samozřejmě hodně upravené, i s ohledem na hodinovou stopáž. Pamatuju si, když jsme se poprvé setkali nad scénářem, zmiňoval zajímavou věc: k odhalení z velkého procenta slouží náhoda, která odhalila stopu vedoucí k pachateli. To hraje v objasnění případů obrovskou roli.

Jaká forma detektivky je Vám milejší? Jsou to spíš ty typu Případy 1. oddělení, nebo naopak Boží mlýny pracující s určitou nadsázkou?

Sám jsem v jednom díle Případů 1. oddělení hrál. Tam mi to vyhovovalo, když se pánové Malinda s Marešem drželi faktů a vycházelo to ze skutečných případů. Přišlo mi to až polodokumentární, nezkresleně to ukazovalo práci vyšetřovatelů. Jinak v literatuře mám rád žánr thrilleru. ◀





Janek KROUPA

jako
autor námětu a scenárista

Detektiv musí být chytřejší než zločinec

Jste jedním z dvanácti vnuků Hany Proškové. Sám jste se k detektivnímu žánru dostal prostřednictvím jejich příběhů. Ovlivnila Vás babička v tomto směru?

Na rozdíl ode mě uměla babička psát. Své detektivky má hezky vystavěné, zejména díky dokonalé drobnokresbě charakterů postav. Strašně dobře rozumí lidskému chování, a to nejen u hlavních postav. Zpravidla na tom je postavené řešení případů. Naopak Boží mlýny takto nestavím. Snažím se pracovat s logikou. Babička někdy pracovala s náhodou. Což je v detektivkách velmi obtížné, ale i to právně fungovalo, protože to dokázala zařadit do příběhu. K životu to ostatně patří. Já ty postavy neumím tak dobře vykreslit, více se v detektivce držím logiky. Teď jsme přidali navíc humor. Sranda detektivkám chybí obecně. Přestože to je určitá forma pohádky, prezentují se jako obraz pravdy. Vážní policajti řeší případ a zločinec je potrestán. Ve skutečnosti tím ale příběh nikdy nekončí. Například máte lidi, kteří v případě vraždy přišli o svého blízkého. Že jde zločinec sedět, to už jim oběť nevrátí. Realita navíc dokazuje, že to darebákovi častokrát projde. To byla vlastně trochu inspirace

pro naše detektivky – začínají v momentě, kdy je evidentní viník volný, bez potrestání. Tehdy začíná příběh, kdy se hrdinové neohlížejí do minulosti, ale rozvíjejí děj dopředu. Na konci je tak zlo potrestáno, protože se jako zlo chová. Nejen policejním způsobem, aby se dostali zločinci za mříže, ale že si z nich děláme trochu i legraci.

Sledujete kromě čtení knih i televizní a filmové detektivní příběhy? Jaké Vás baví?

V poslední době mě bavil seriál C.B. Strike, který vychází z románů J. K. Rowlingové. Pak jsem se taky hodně díval na Arsèna Lupina, kde mě zamrzelo, že jsme s naším seriálem nepřišli trošku dřív. V určitém duchu je to totiž podobné.

Když se ještě vrátíme k Vaší babičce, sledoval jste televizní adaptace jejích příběhů s ústřední dvojicí Vašátkem a Horácem? Která dvojice ji podle Vás vystihla nejlépe?

Nejlépe si vybavím dvojici Lukavský–Kemr, ty považuju za nejlepší. Tak nějak jsem vnímal Horáce s Vašátkem.

V tomto případě jsou už předobrazy jasně dané. Vy jste si ale musel postavy celé vymyslet. Stojí to na nich, nebo jsou v Božích mlýnech nosné případy?

Nedá se to úplně oddělit. Vyprávíme příběh, ale bez postav by to nefungovalo. Máte totiž nezvyklou čtveřici. Vysokoškolského profesora, policajta, novinářku a fracka ze zlaté mládeže. Ten má navíc v rodině problematického tátu, a přestože vyrůstá ve zlaté kleci, zůstává odvážným fakanem. Martin Myšička s Eliškou Křenkovou a Vincentem Navrátilem mají svého sekundanta v Robertu Nebfenském. Všichni čtyři dokázali svoji postavu dopracovat, věděl jsem, že jim stačí dát návod a oni si s tím jako výborní herci poradí. Jak už jsem zmiňoval, nejsem dobrý v psaní postav. Jedinou jsem napsal skvěle. Opravdu dokonale. To je postava mého psa Kaštana. Velkou práci odvedl Honza Hřebejk, který dokázal přidat spoustu vtipů přímo na place. Scénář jsou jen písmenka, která potom filmaři, za kterého se nepovažuju, přetvářejí a dodělávají.

Jaký byl vývoj s námětem, sepsáním scénáře a konečnou realizací?

Přišla za mnou režisérka Jana Rezková, jestli bych nevymyslel nějaké detektivky. Začal jsem tedy přemýšlet, v mezičase se řešila produkce, pod kterou



by se seriál natáčel, zároveň byl přizván k projektu spoluautor Honza Drbohlav. Vše vznikalo hodně pozvolně. V momentu, kdy se do toho vložila Česká televize, padla volba na režiséra Honzu Hřebejka, který by nám pomohl seriál žánrově usadit. My jsme totiž neměli předobraz žánru, vyloženě referenci, která by nás navedla, jsme u filmu ani v televizi neměli. Tohle je seriál na pomezí komedie a detektivky, zahrává si s něčím, co je v kriminálce strašně riskantní, protože nechcete sklouzávat ke směšnosti. Můžete si dělat legraci, ale nesmíte působit pitoreskně až parodicky.

Inspiroval jste se také svojí knihou Zločin jako profese?

Ano, stejně tak jako Expoziturou nebo Atentátem. Všechny příběhy jsou vystavěny na konkrétních událostech a postavách. Novinářka Markéta má svůj předobraz v mé kolegyni. Zločinec z prvního dílu je také napsaný podle jednoho chlapa, kterého jsem znal. Majitel kasina, který toužil být celý život zemědělcem. Protože seriál je fikce, postavu jsem napsal jako vraha. Je to ale přesné prostředí, které jsem znal. Jenže lokační pořad nemohli takové místo najít, aby to splňovalo detaily včetně krav, u kterých bude možné natočit porod telete. Proto mě začali přemlouvat, abych se zeptal dotyčného, podle kterého jsem postavu a prostředí napsal. Prvně se mi do toho nechtělo, protože vysvětlujte někomu, že jste si ho představoval, když jste psal gaunera. Nakonec jsem ale sebral odvahu, vytočil číslo a k mému překvapení se ten člověk zasmál a souhlasil. Pod podmínkou, že dostane roli, jsme mohli natáčet u něj na statku.

Když zmiňujeme vedlejší postavy, navíc s reálným předobrazem, Vy jste čerpal ze svých poznatků. Naplnili ale herci Vaše očekávání a více?

Předčili. Doufám, že se herci neurazí, ale ne u všech herců se dá očekávat nadhled. Jeden režisér mi kdysi řekl, že vynikající herec musí být buď velmi chytrý, nebo úplně blbý. Tyhle dvě varianty a nic jiného. Tady to byl ten první případ.

Nesklouzáváte u svých postav někdy až příliš k stereotypům?

Doufám, že ne. Ale zpětně bych asi dnes taky některé věci psal jinak. Na druhou stranu pracujeme s hodinovou stopáží, kdy nejde o psychologický thriller, ale detektivku. Těžiště příběhu je pořád v daném případě, kdy musíte odvyprávět logickou zápletku a její řešení. Potom zůstává strašně málo prostoru k odehrání pozadí postav a rozvíjení vztahů. I přesto má ale každý nějaký svůj příběh. Pokusím se to vysvětlit, aniž bych prozrazoval děj. Fait má dýmky. Alex Braun je fakan. Novinářka má psa, což, uznávám, může působit banálně. Zároveň se ale podílí na řešení případu a díky převlekům vstupuje aktivně do děje pod jinou identitou.

Seriál má pouhých šest epizod, námětů ale asi budete mít v zásobě více. Podle čeho jste je vybíral pro těchto pět příběhů (poslední rozdělén do dvou dílů)?

Nejedná se o usazený žánr, takže pořad nevíme, jak to bude fungovat. Umím si představit pokračování. Jinak o této podobě šesti dílů jsem měl jasno. Rozhodujícím prvkem byla pro mě možnost ▶

vystavět detektivku dopředu. Bohužel ne vždycky to jde. Velký důraz jsme kladli na záporáky. Celý příběh u nich začíná a o nich to celé je. Záporní hrdinové musí být něčím zajímaví, od toho se vyvíjel výběr zápletek. Ani v jednom případě není antagonist a anonymní vrah, ale protihráč hlavních hrdinů. Proto bylo důležité dobře obsadit i tyto postavy.

Nacházel jste v reálu dostatek inspirace u padouchů?

Ti zločinci jsou daleko zajímavější než policisté. Ti vždycky jedou podle nějakého mustru. Přijedou na místo činu, musí to ohraničit, vyslechnout první svědky, sebrat otisky, sesbírat pachové stopy. Pak dojde na poradu, vyslechnou širší okolí, nasadí odposlechy... Tenhle přesně daný postup nepředpokládá nějakou invenci a genialitu. Zatímco naše detektivka předpokládá důvtip hlavních postav. Musí být vždycky chytřejší než ten zločinec. A to je jedno z pravidel, které platí pro dobrou detektivku. To ovšem není otázka reálného života. Tam to zpravidla bývá naopak.

Musel jste kvůli práci na tomto projektu odložit nějaké své investigativní vyšetřování?

Nemusel, práce na Božích mlýnech trvala asi rok a půl. Zaplňoval jsem tím volný čas, protože já neumím odpočívat nicneděláním. Potřebuji zaměstnávat mozek něčím jiným. Vymýšlení detektivek je něco, čím relaxuju. Když špatně spím a nemůžu usnout, tak si pouštím v hlavě film, abych ho ráno přepsal. ◀



Jan HŘEBEK

jako
režisér

Tentokrát jsem se vyloženě cítil jako v komedii

S detektivkou už máte své zkušenosti. Jmenujme například Rédla, Místo zločinu Ostrava nebo Živé terče. Tato je ale svojí nadsázkou jiná. V čem konkrétně?

Už zmíněného Rédla jsem nebral primárně jako detektivku, i u olomouckých detektivů byla od začátku – tedy od knížky Michala Sýkory, přítomna nadsázka. U Rédla byl podobný podvratný vnitřní humor, respektive jsem ho tam alespoň cítil. U Božích mlýnů jsem pochopil, že vůbec ona výchozí situace nejde udělat na vážno. Sice se to tak tvářilo, nicméně jsme se i s Jankem Kroupou shodli, že to oba cítíme jako srandu. Teď jde samozřejmě o to, zda na to přistoupí divák. Nemělo by to být bráno tak, že Janek psal jako investigavec. On samozřejmě vychází z poznatků a zkušeností své investigativní práce, ale velmi rychle jsme se sjednotili na tom, že v tom bude nadsázka. Já jsem tomu říkal francouzská komedie ze sedmdesátých let. Střihačovi se to například propojilo až s hudbou Matěje Kroupy, o které jsme se dohodli, že bude ve stejném duchu. Já totiž detektivku nebo kriminálku beru jako zábavný žánr. Buď může mít nějaký společensko-kritický osten, nebo může být i děsivá, nebo může být nějakým způsobem atmosférická, jako byl v mém případě Rédla, kterého mimochodem dělal stejný kameraman jako Boží mlýny. Tentokrát jsem se ale vyloženě cítil jako v komedii.

Kromě zmiňované hudby jste ten odlehčený tón podpořili ještě nějak?

Myslím, že v herectví. Každý díl je trochu jiný, někdy je to více konverzačka, ale například třetí díl je vyloženě bláznivá komedie. S Vincentem Navrátilem a Eliškou Křenkovou jsme si polohu bláznivé, převlekové komedie hodně užívali. Nejnejasnější je díl čtvrtý, který má trochu tragický nádech, ale i tady je myslím zjevná nějaká nadsázka. Na celém seriálu jde vidět, že jsme jako děti měly rády Růžového pantera, později třeba bláznivé filmy s Belmondem. Uvidíme, jak to publikum vezme, ale myslím, že tento žánr je tady doma. Janek přinesl zajímavé a atraktivní prostředí, do kterého se v každém díle ponoříme. Někdy jsme dokonce točili na autentických místech. Už poněkolkáté jsem měl točit na vietnamském tržišti a nikdy nás tam nepustili, tady to bez toho nešlo, protože v posledních dvou dílech má dost důležitou roli. Tak jsem zapojil všechny své známosti, aby nám to povolili. A myslím, že je autentičnost prostředí znát. To mám rád na žánrových věcech, že se člověk s bezstarostností podívá na kuriózní místa. Když dneska jedu po Praze, tak si říkám: Tady jsem točil, tady jsem točil, támhle jsem byl na obhlídkách, tamhle jsem dvakrát dělal. Tady jsme přišli na nějaká místa, kde jsem léta chodil okolo, a vůbec jsem nevěděl, že tam jsou. ▶

Přineslo Vám natáčení kromě objevu fascinujících míst ještě něco nového?

Když jsme hovořili o té nadsázce – některé věci, které tam Janek napsal, jsem považoval za úplně absurdní a vybroušenou nadsázku, ale při práci na dalším svém projektu jsem zjistil, že spousta z nich nadsázkou není. Tím neříkám, že to není humorné, ale představovalo to pro mě nové zjištění, protože jsem si myslel, že některé věci při psaní záměrně trochu přepískl, a zjistil jsem, že to tak není. Potom se vždycky pro herce snažím najít nějaký úkol, který jsme spolu nedělali. Velké role u mě tradičně hrají muzikanti, tady je to Matěj Ruppert, který hrál už v Pupendu. Nebo Robert Nebřenský. Dovolil jsem si tedy nějaké castingové posuny.

Sledujete Vy sám podobné kauzy, kterým se Janek Kroupa věnuje? Odpovídá odlehčená forma tomu, s čím původně přišel?

To, co on dělá, je skutečně vážná investigativní, mnohdy i dost nebezpečná, ale společensky důležitá novinařina. Mnohdy jde po hraně. On během své vážné práce narazil na spoustu paradoxů a absurdit, které vtělil do tohoto projektu. Proto je hlavní postavou bývalý policista, který si může dovolit věci, co by si policajt ve službě dovolit nemohl. Já neříkám, že je to hra na Jamese Bonda, ale Janek se během svojí práce často ocitá na hraně provokací nebo mystifikací. Nemyslím tím ve výsledku práce, ale při postupech. On je navíc dobrodruh, takový

pistolník. Je z disidentské, odvážné rodiny. Myslím, že si v sobě nese kus snění o božích mlýnech. Někdy si proto asi říká, že by teď bylo skvělé, kdyby se nemuselo postupovat podle předpisů – například v kauze usvědčí člověka, ale ví, že to nebude stačit, aby byl spravedlivě potrestán. Věřím, že tenhle projekt je takovou zábavnou hrou. Takové snění o spravedlnosti.

Sám jste zmínil, že Janek je velmi zkušený novinář, zatímco pro film toho tolik nenapsal. Čím Vás tedy námět oslovil?

Když jsme psali detektivky se Sýkorou a Jarchovským, tak tam to bylo opřené spíše

o literaturu nebo o jiná umělecká díla – na něco se podíváte a pohráváte si s tím žánrem. Zaujme vás například téma pašování zvířat a uděláte z toho variaci na krimi sérii, u (Místa zločinu) Ostravy jde zase o model Prvního oddělení, půdorysem jsou skutečné případy. Tady je inspirace také, ale těžiště nespočívá v tom, že se případ vyšetří. Zločin se stane na začátku – divák ví, k čemu došlo, ví, kdo je pachatel. To se dozví ještě před úvodními titulky, ale zároveň se také dozví, že ten člověk není potrestaný a spravedlnost je na něj krátká. A ústřední trojice představuje svým způsobem mstitele. V některých případech je to vyloženě crazy, někde je to naopak v bílých rukavičkách. Jindy je to taková pologangsterka. A doufám, že diváka taková nadsázka pobaví. Pro mě ty případy a prostředí byly zkrátka nové. Janek tu zhodnotil nějakou zkušenost, kterou jako investigativní novinář pohybuje se blízko těchto kauz má.


Boží mlýny mají pouhých šest dílů, navíc ještě se závěrečnou dvojitou epizodou. Nebylo to málo? Dostane se do toho divák dostatečně?

Každý díl je uzavřená epizoda. Navíc doufám, že by to mohlo pokračovat, Janek má případů určitě víc, alespoň to říkal. Na druhou stranu je tento žánr velmi těžké zpracovat tak, aby to nebyly „vyvařené ponožky“. Princip je jednoduchý: Na začátku stojí nepotrestaný zločinec. Víte, co provedl a bavíte se tím, jak ho skupina – vyhozený policajt, student policejní školy a novinářka – „utáhnou“ na něčem jiném. To chce scenáristickou vynalézavost, někdy je to dost těžké, někdy jsem si říkal, že by tomu nějaká peripetie prospěla, ale je v tom Jankova přímočarost. Aby se na to divák byl ochoten dívat, chce to pokaždé přijít s něčím trochu novým. Když jsem procházel scénář, v jednom případě se mi například zdálo, že jsou si padouchové dost podobní, tak jsme ten charakter společně proměnili. Ale jinak šel vývoj mimo mě.

Když jsme u postav – zmínil jste, že někteří herci jsou z Vašich seriálů a filmů známí, ale například s Vincentem Navrátilem jste se potkali až při Veteránovi.

Právě tam mě zaujal jeho smysl pro humor, který mě bavil. Má komediální talent, kterého jsme se ve Veteránovi jen zlehka dotkli. Tady jsme tomu naopak popustili uzdu fantazie. To samé Eliška Křenková. U Martina Myšičky se o jeho schopnostech ví. Pak jsou tam lidi, se kterými jsem dělat chtěl, například s Pavlínou Štorkovou, a lidi, se kterými jsem už točil, jako Milan Mikulčík nebo Honza Kolařík.

U Martina Myšičky to bylo jak? Šlo o Vaše zadání, nebo jeho invenční přístup, že si vymyslel takovou postavu?

Přání Janka bylo, aby postava Karla Faita měla takový britský šmak, k tomu se samozřejmě hodil právě Martin Myšička, který se navíc dobře zná s Matějem Kroupou, který k tomu dělal hudbu a je bratrem Janka. Matěj skládal většinu scénické hudby pro Dejvické divadlo v uplynulých dvaceti letech, možná to napadlo právě i jeho, že by byl Martin pro tu roli ideální. Pak už to bylo podle zadání Janka Kroupy, že bude takovým britským gentlemanem. Martin je navíc extrémně chytrý, je vystudovaný jaderný inženýr, k čemuž se dostal až po DAMU. Je na něm vidět, že je chytrý a má vytříbený vkus. Věděli jsme, že když postavu vytvoříme, tak nadsázku udrží a zároveň nesklouzne do křeče, z které bych ho musel tahat já nebo která by šla proti té postavě a scénáři. 





ZNĚLKA SERIÁLU

V průběhu střihu Božích mlýnů přišel nápad: co použít jako hudební leitmotiv – znělku seriálu – klasický spirituál Mlýny s českým textem Dušana Vančury? K této slavné písni z repertoáru Spirituál kvintetu totiž původně Dušan Vančura napsal slogan: „Slyším boží mlýny, jak se otáčí...“ Až na zásah cenzora byl text změněn na mlýnský kámen. Ve zlidovělém podání u táboráků zní často právě slova o božích mlýnech. Celý text písně navíc v kostce vyjadřuje záměr seriálu Boží mlýny: tedy touhu vzít alespoň občas spravedlnost do vlastních rukou a potrestat zlo.



Matěj Kroupa, který psal hudbu k Božím mlýnům, oslovil se záměrem písničku nově zaranžovat Ondřeje Pívce, slavného českého hráče na Hammondovy varhany. Původní záměr natočit základy v Americe s autentickým černošským sborem se nezdařil, neboť to covidová situace roku 2020 nedovolila. V letním výdechu se však podařilo dát ve studiu České televize dohromady skvělou kapelu jazzových muzikantů a hlavní představitele hereckých rolí, z nichž mnozí jsou výborní muzikanti a zpěváci. Malou perličkou je, že píseň zpívají nejen herci kladných rolí, ale i několik „padouchů“ – nevyužití totiž například hlas Matěje Rupperta, který hraje v seriálu jednoho z mafiánů, by byl hřích. Po jedné zkoušce a téměř živě tak vznikla unikátní nahrávka Mlýnů, která se stala vzpomínkou nejen na celé natáčení seriálu, ale především na legendárního muzikanta a textaře Dušana Vančuru, který na jaře 2020 zemřel.



M L Ý N Y

tradicional, text: **Dušan Vančura**

Jan Andr – klávesy

Jan Hrovatič – bicí

Jan Jirucha – trombon



Omar Khaouaj – kytara

Matěj Kroupa – kytara, housle, viola, klávesy

Ondřej Pivec – Hammondovy varhany



Matěj Ptazek – foukací harmonika

Bharata Rajnošek – saxofony, trubka

Antonín Šturma – kontrabas





námět:

Janek Kroupa

scénář:

Janek Kroupa, Jan Drbohlav

režie:

Jan Hřebejk

kamera:

Martin Šácha

hudba:

Matěj Kroupa

architekt:

Martin Rálek

umělecký maskér:

Zdeněk Klika

kostýmní výtvarnice:

Vladimíra Fomínová

dramaturgie:

Ivo Cicvárek, Magdaléna Turnovská

výkonný producent Core production a.s.:

Simona Brdičková, Radko Janoušek

výkonný producent ČT:

Karel Komárek

kreativní producentka ČT:

Jiřina Budíková

hraji:

Martin Myšička, Vincent Navrátil, Eliška Křenková, Robert Nebřenský,
Jiří Lábus, Josef Prouza, Petr Prokop a další

kontakt pro média:

Ondřej Bambas

tel.: (+420) 261 137 527

mob.: (+420) 724 708 703

ondrej.bambas@ceskatelevize.cz

© Česká televize 2021

fotografie:

www.ceskatelevize.cz/ePress

<https://ctcloud1.czech-tv.cz/s/094jj0gXCoELd4C>

pavel.kral@ceskatelevize.cz